

[Alfred Hansen]

hensyn til, hvem der kan få, og hvem der ikke kan få. Vi ville gerne have støttet et forslag, som fjernede en fradragsret som den, man har i øjeblikket. Vi har ikke indtryk af, at det, det danske folk hungrer efter, er en mere indviklet skattelovgivning med flere fradrag, altså at fradragsjunglen udvides. Det, vi har behov for, er en forenkling, og jeg synes, vi også med kristeligt folkepartis tilslutning fremover ihærdigt burde bestræbe os på at simplificere hele skattesystemet.

Det er nu engang sådan, at hvis man giver en fordel til nogle, hvis man begunstiger nogle ved at give dem fradragsmuligheder for f. eks. gaver, så vil det naturligvis medføre en ulempe for andre. Samfundet skal bruge et bestemt provenu; vi kan diskutere og være vildt uenige om, om det skal være via jordafgifter og skat på arbejdsfrie indtægter, der skal ind i samfundets kasse, eller det skal være over den skattepligtige indtægt. Men uanset hvilken holdning vi har, så står det helt klart, at så længe vi har en indkomstskat, vil fordelene for nogle medføre ulemper for andre, og det er ikke noget, som vi fra retsforbundets side vil billige.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal takke for den behersket positive indstilling. Der var i alt fald 2-3 partier, som ville være med.

Skatteministerens indstilling forbavser mig ikke, den har jeg hørt nogle gange før – alt imens vi stadig fortsætter med de samme skatteregler. Det er den samme ordlyd: vi skal have ændret fradragene, vi skal have dem væk. Samtidig fortsætter vi med fradragene. Skatteministeren har nylig heroppefra foreslået nye fradragsregler med hensyn til isolering for boliger, isoleringsfradrag, som han jo varmt anbefalede. Derfor kan jeg ikke forstå, at ministeren ikke kan være med til – ikke at anbefale nye fradragsregler, men blot justere dem, der er, indtil man eventuelt fjerner dem.

Vi har ikke med dette sagt, at vi ikke vil være med til at ændre fradragsjunglen, som så mange har omtalt. Der kan udmærket findes en løsning på dette. Vi vil ikke afvise, at man eventuelt kan sige: disse gaver er så værdifulde for foreninger og institutioner, at dem må vi bibeholde, sådan at hvis yderen giver f. eks. 100 kr., så doubler staten op. Så

kan vi tage dem ud af skattesystemet. Men så længe vi har fradragene, så må vi selvfølgelig justere dem i takt med den almindelige udvikling. Derfor synes jeg nok, ministerens argumenter er lidet holdbare, men de kan selvfølgelig bruges som undskyldning for ikke at være med til en justering.

Vi er i kristeligt folkeparti fortsat af den opfattelse, at de velgørende foreninger og institutioner, som falder ind under § 8 A-fradragene, udfylder nogle af de huller, som et nok så velfungerende statssamfund altid vil efterlade. Vi er heller ikke i tvivl om, at mange af disse – jeg siger ikke alle, men mange af disse – mere hensynsfuldt og billigere end staten vil kunne udfylde de huller, som er opstået, fordi staten med sine stive rammer aldrig nogen sinde vil kunne tilpasse sig visse enkeltborgeres situation eller, havde jeg nær sagt, fuldstændige behov i et samfund. Samfundsøkonomisk set og ud fra en medmenneskelig betragtning finder jeg det derfor væsentligt at bevare disse fradragsordninger eller i hvert fald disse aktiviteter, som udspringer fra disse foreninger og institutioner under § 8 A.

Derfor er det beklageligt, at et stort flertal ikke vil være med dertil. Men jeg kan selvfølgelig håbe på, at den negative indstilling her i salen kunne ændre sig oppe i udvalget.

Hr. Bernhard Baunsgaard kom med nogle bibelcitater, som var møntet på os, idet han sagde, at vi ikke ville tage hensyn til den fattige enkes skærv, som var mere velbehagelig end gaven fra den rige. Ja men forslaget her opfylder netop den hensigt. Med dette kan man lokke de rige til at give meget, medens den fattige kan nøjes med en enkelt skærv. Det er da det, der er logikken i dette. Selvfølgelig vil de rige give meget, og de, som ikke kan få så store fradrag, vil give mindre. Hr. Bernhard Baunsgaard siger, at hvis den rige giver 1.000 kr., så betales kun de 300 kr., men hvis den fattige giver 1.000 kr., så betales der 600 kr. Ja men kære venner, hvis nu den rige derudfra kommer til det resultat: ja men så kan jeg godt give 3.000 kr. mere, så er formålet jo opnået, nemlig at støtte disse foreninger og disse institutioner, som vort samfund i al fald ville være fattigt uden, og som mange enkeltpersoner ville være fattigere uden.

Der bliver sagt, at man får noget. Man får jo ingenting, for når man har givet beløbet